

Малко преди 20:30 ч. в една хладна ноемврийска вечер телефонът звъни. Отсреща е не кой да е, а един от хората, отговорни за култовия статут на сиатълската сцена. Sean Kinney е барабанист и съосновател на емблематичните за деведесетте години Alice In Chains, единият от двамата останали до наши дни оригинални членове на групата. Поводът да се чуем е "Black Gives Way to Blue" - първият албум на квартета от 14 години насам, както и първи без легендарния им фронтмен Layne Staley. Предварително знаем, че разполагаме с едва десетина минути за това интервю, а въпросите, които имаме към крайно интересния ни събеседник са толкова много... Започваме без да губим време.

Yanni, Envy

Metal Katehizis: Здравей, Sean, изключително ми е приятно да те чуя! Тъй като нямаме много време, започвам по същество. Какво беше чувството да правите отново музика с Alice In Chains след цели 14 години прекъсване!

Sean Kinney: На първо място бих казал, че бяхме силно развълнувани. Изобщо не бяхме планирали да се събираме отново или пък да направим нов албум.

Би ли споделил с нас някоя по-интересна случка около записването на албума?

Не мога да отделия някоя конкретна случка. Изкарахме си страхотно. За себе си мога да кажа, че това бяха най-приятните ми моменти с групата от цялата ни история. Интересното по-скоро е това, че всички ние бяхме сериозно концентрирани върху работата ни по диска, което може да се каже, че е нещо рядко срещано при Alice In Chains. В миналото имаше куп други неща, свързани с начина ни на живот тогава, които ни пречеха изобщо да се замъкнем до студиото. Създаването и записването на "Black Gives Way to Blue" определено ни беше най-лесно от всички албуми до момента, разбира се, като изключим очевидния факт, че този път Layne не беше с нас. Трябваше да се справим някак си и това, че бяхме заедно и правехме музика, въпреки тази загуба, според мен за нас беше нещо хубаво.

Липсва ли ви Layne? Имам предвид липсва ли ви наистина или сте успели да превъзмогнете факта, че него вече го няма и предпочитате да гледате напред?

Ти някога губил ли си близък човек? Това не е нещо, което можеш да превъзмogneш ей така и да караш нататък, все едно нищо не е станало. Мъчно ми е за Layne, липсва ми всеки Божи ден и така ще е до края на живота ми.

На доста места се появи информация, че "Black Gives Way to Blue" е посветен именно на Layne. Би ли ни разказал малко повече за това?

Ще го кажа по този начин: песента "Black Gives Way to Blue" е изцяло посветена на Layne. Останалите песни в албума са повлияни от всичко, което сме преживели заедно, както по онова време, така и през последните 14 години. Така че индиректно във всички песни има частица от Layne.

Доволни ли сте от работата ви с новият певец на групата - William DuVall и от партиите му в албума?

William свърши страхотна работа! Както се досещаш, той не би бил с нас, ако не бяхме доволни от него, хахаха.

Очевидно. Какво мислиш за предишната му група - Comes With The Fall?

Мисля, че доста си ги бива. Имам всичките им албуми, някои от нещата им са просто страхотни.

ОК, да се върнем да новият ви албум. Защо избрахте точно Nick Raskulinecz да го продуцира? Кои от албумите, които е продуцирал в миналото, са ви впечатлили най-силно?

Кой... какво...?

Да, името му не е от най-лесните за произнасяне - Nick Raskulinecz, вашият продуцент.

О, да, Nick... Когато в крайна сметка стигнахме до решението да запишем нов албум, се срещнахме с доста продуценти. Един ден при нас дойде Dave (Grohl – FOO FIGHTERS, ex-NIRVANA, бел. авт.) и ни каза: "Защо не пробвате Nick?" Знаехме, че е работил с FOO FIGHTERS, RUSH и т.н. и си казахме: "Защо не?" Срегнахме се с него и веднага разбрахме, че това е нашият човек. Много продуценти работят по шаблон, имат т. нар. "техен си звук" и групите, които продуцират звучат по един и същи начин. Ние обаче не сме от този тип банди, на нас не ни трябва човек, който да ни помага в писането на музика и да ни дава идеи за песните ни. Ние искахме някой, който просто да улови момента и Nick го направи блестящо. Методите му на работа са бих казал "old-school", всичко при него е 100% истинско: използва истински микрофони, правят се множество записи и се избира най-доброто, няма разни компютърни трикове. Да, отнема повече време, но това е и нашият начин на работа, така го предпочитаме. Когато се видяхме с него за пръв път, все още работихме по демото. Пуснахме му една песен и той отсече: "Достатъчно, не ми трябва да слушам повече. Искам да съм част от това!" Поговорихме около един час, бяхме истински заплени от енергията му и за нас той беше естественият избор. Сприятелихме се с всички, които работиха с нас по този албум. Много сме им благодарни, за нас това беше страхотно изживяване.

Имаш ли си любима песен от "Black Gives Way to Blue"?

Как да ти кажа... Зависи кога ме питаш и на каква вълна съм в момента. Не съм слушал албума от известно време, но ако трябва да посоча заглавие в момента, то би било "All Secrets Known".

А имаш ли си любима песен на Alice In Chains изобщо?

Различно в различните моменти. Все пак аз съм толкова навътре в процеса на създаване на тези песни, че ми е адски трудно да отделя която и да е от всички останали.

Разбирам. Следващият ми въпрос се отнася до участието на Elton John в последното парче от албум – едноименното "Black Gives Way to Blue", където той свири на пиано. Кажете ми честно, това добре обмислен търговски ход ли беше от ваша страна или има нещо по-специално около решението да го поканите да участва в песента?

Просто сме големи фенове на Elton. Тук не става дума за какъвто и да е трик или търговски ход, ние самите бяхме много изненадани от това, че той се нави да участва. Когато създавахме тази песен ние направихме две демо-версии: една с пиано и една без пиано. Решихме в албума да включим версията с пианото, но пред нас стоеше въпроса кой да го изсвири. Решихме да използваме контактите, които сме си създали в музикалния бизнес за тези двадесет и няколко години и да се свържем с Elton John. Имаме някои общи познати, които ни помогнаха, освен това през годините сме имали късмета да се срещнем с него на няколко пъти. В началото си мислихме, че няма шанс това да се осъществи, знаехме колко му е натоварена програмата, но какво пък толкова, най-много да ни беше отказал. Един ден Jerry (Cantrell – вокали и китара в Alice In Chains, бел. авт.) му изпрати имейл, Elton му отговори и поиска да му изпратим песента. Разказахме му историята около това парче и той изяви желание да участва. Това е. И на нас не ни се вярваше в началото, но се получи, хахаха.

Ясно. Sean, ти си един от основателите на Alice In Chains, свириш във всички записи от самото начало, до наши дни. Как виждаш развитието на групата през тези 22 години?

Човече, това е едно наистина шантаво пътуване през времето. Имали сме своите главозамайващи пикове и съкрушителни спадове. Например, когато загубихме Layne – това не е нещо, което просто превъзможваш. В началото бяхме просто няколко надъхани бели хлапета от Сиатъл. По някое време към нас се присъедини Mike Inez, след като се отървахме от Starr (Mike Starr – басист на Alice In Chains до 1993 г., бел. авт.). Станахме нещо като мулти-расова група, което мисля, че е доста готино. Някои неща очевидно не са както едно време, други са си останали същите, например подхода ни към музиката. С Jerry създадохме групата в средата на осемдесетте, заедно сме минали през всичките тези години, все още сме много близки приятели и все още се наслаждаваме на съвместната си работа.

Бихме ли могли да кажем, че Alice In Chains е демократично ориентирана група по отношение на творческия процес, или има ясно изразен лидер в лицето на Jerry Cantrell?

Не е тайна, че Jerry е основният композитор на Alice In Chains, още от създаването на групата. Той е човекът, който е най-продуктивен откъм идеи и действия като вдъхновител за всички останали. Но така или иначе, за да успее, всяка една идея трябва да мине през филтъра на останалите членове на групата. Всеки един от нас допринася по един или друг начин при писането на музиката, дори чисто емоционално, ако щеш. Никога не се е случвало някой да предложи напълно завършена песен с включени барабани и всичко останало. Обикновено си нахвърляме някои идеи за мелодии или рифове и всички заедно работим по тях, докато не достигнем до вариант, който напълно да удовлетворява и четирима ни. Участието на всеки един от нас е критично. Ако някой не е съгласен с нещо, просто продължаваме да работим, докато не се получи както искаме. Така че да, можем да определим творческия процес в Alice In Chains като демократичен. Все пак обаче, би могло да се каже, че моето мнение и това на Jerry като че ли тежат малко повече, по простата причина, че сме създателите на тази група и малко или много знаем какво точно искаме да постигнем.

Хората слагат какви ли не етикети на музиката ви: алтърнатив-рок, гръндж, метъл и какво ли още не. Интересно би било да научим твоето лично определение на музиката на Alice In Chains?

Мисля, че ние сме просто рок група, не ми се ще да поставям каквито и да било други етикети. По времето, когато издадохме "Facelift" (1990 г.) грънджът все още го нямаше. Едва след това се появи тази така наречена гръндж вълна. Този албум имаше доста голям успех, продажбите бяха супер. Наричаха ни метъл или алтърнатив-метъл, хората все още не знаеха как точно да ни класифицират. След това ни причислиха и към грънджа, но ние винаги сме гледали на себе си просто като на рок група.

Предстои ви европейско турне. Дали ще имаме късмета да ви видим някъде в Източна Европа?

О, да, определено. Много бихме искали да свирим навсякъде, на места, където все още не сме били. Знаем, че имаме фенове по целия свят, но просто няма как да посетим всички. През тази част на турнето имаме няколко дати на изток: Унгария, Полша и Чехия, до колкото си спомням. Със сигурност планираме да се върнем в Европа през следващата година за летните фестивали.

Супер, надяваме се да наминете и насам. И накрая: можем ли да очакваме нов албум на Alice In Chains в близко бъдеще, или е твърде дано да се каже?

Ами да, рано е още за каквото и да било. Честно казано на мен ми се иска да издадем колкото се може по-скоро, мисля, че това е желанието на всички ни, но никога не знаеш, не можем да предскажем бъдещето. В крайна сметка "Black Gives Way to Blue" излезе едва преди няколко седмици, хахаха. За сега ще видим какви ще са отзивите и ще се опитаме да свирим на възможно най-голям брой места. Всеки път, когато сме заедно създаваме по нещо ново, вече имаме доста идеи, но нека всичко мине по реда си.

ОК, Sean, много ти благодаря за отделеното време и за приятния разговор! Надявам се да ви видим и тук през следващото лято.

Да, това наистина би било супер! Благодаря и аз, чао.

